

عنوان مقاله:

بیان توسعه پایدار با مهندسی محیط زیست

محل انتشار:

اولین کنفرانس ملی مهندسی عمران و توسعه پایدار ایران (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 9

نویسندگان:

فاطمه حسن پور - کارشناس ارشد برنامه ریزی شهری

حسین سرایی - دکترای برنامه ریزی شهری عضو هیئت علمی و مدیرگروه جغرافیا دانشگاه یزد

خلاصه مقاله:

مفهوم پایداری در دهه 1970 میلادی، نتیجه آگاهی بشر نسبت به مسائل محیط زیست و مشکلات فرهنگی - اجتماعی و اقتصادی می باشد. یکی از مهمترین اهداف توسعه پایدار، حفظ طبیعت و اصلاح نگاه به آن است و تجلی توسعه پایدار در حوزه محیط ساخته شده، معماری پایدار نامیده می شود. محیط زیست مجموعه ای درهم تنیده و گسترده از عوامل گوناگون است که در روندی تدریجی از موجودات زنده و اجزای سازنده سطح زمین پدید آمده است. آنچه که در این مقاله مورد توجه قرار گرفته است، رویکرد معماری پایدار نسبت به مسائل محیط زیست است؛ هر چند که جدا کردن این موضوع از سایر جنبه های اقتصادی، فرهنگی و اجتماعی، کاری دشوار است. هدف این تحقیق، جستجوی نظریه های زیست محیطی توسعه پایدار و معماری پایدار می باشد که در نهایت در مقایسه با برخی از نگرشها و دیدگاهها نسبت به طبیعت قرار می گیرد تا نواقص آن تکمیل گردد. به این ترتیب این مقاله به اهداف توسعه پایدار و معماری پایدار می پردازد و راه کارهای آن را ارائه می نماید. چند توسعه پایدار ریشه های اکولوژیکی و اقتصادی و فرهنگی - اجتماعی دارد، ولی با جستجو درباره معضلات پیش روی انسان معاصر و راه حل آنها در معماری پایدار، نقش طبیعت هر چه بیشتر آشکار می گردد. گرفتن نقش انسان و همچنین معماری به عنوان یک فرآیند که منجر به پایداری می گردد. روش این پژوهش مبتنی بر مطالعات کتابخانه ای است و رویکردی توصیفی دارد. نتایج به دست آمده از این پژوهش با هدف معماری پایدار به اصلاح رابطه انسان، محیط زیست می پردازد.

کلمات کلیدی:

توسعه پایدار، پایداری، محیط زیست، طبیعت، معماری پایدار

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/348081>

